

στάζει μιὰ στιγμή θυτερά γελά τὸ ἕδιο γέλοιο, καὶ ἔξακολουθεῖ. Ποῦσα ποτὲ θὰ τ' ἀκούσῃ; — Μόνον αὐτή. — Καὶ τὸ τραγοῦδι τελειώνει μὲ μία ἐπωδὸ θλιβερὴ θλιβερή...

Τώρα δύο δάκρυα κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ κρυσταλλώνουν μέσα 'σ τὴν παγωμένη ἀτμοσφερά...

'Η θλῖψις ποῦ τὴν παρεμόνει, — κι' αὐτὴν ἐνόμιζε ὅτι ἡτο μόνη! — τὰ μαζεύει, ὅπως τόσα ἄλλα, καὶ τὰ πλέκει κι' αὐτὰ μὲ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς, ποῦ γλιστρᾷ ἀπὸ τῆς Κλωθῶς τὰ χέρια, καὶ τὸ στεφάνι, ποῦ σὰν διαδημα τῆς φορεῖ 'σ τὸ μέτωπο, γίνεται πλέον πλούσιο.

Πῶς καίουν αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια, ποῦ δάκρυα τὰ ἑγένησαν, καὶ πῶς τῆς μαραίνουν τὸ μέτωπο!

"Ετσι θὰ μακράνη πάντα αὐτὴν ἡ ἀλυσσος, ἵνα ὅτου τῆς τιλύξῃ ὅλο τὸ σῶμα, σᾶν τὸ φεῦδι τοῦ Λαοκόδοντος τὸ ἄγαλμα; ...

'Ολίγες ἀκτῖνες χαρᾶς θὰ τὰ ἔλυσαν ὅλα...

'Ἄλλα ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος; ...
Καὶ τώρα, ποῦ τὸ χαρούμενον τραγοῦδι τῆς Νεράϊδας κατήντησε σχεδὸν θρῆνος, ἀπελπισμένη τραγουδεῖ:

Χαρά, χαρά, χαρά, λαμὰ σαβαγθανί; ...

MOIRAI

◀ Η ΓΡΗΑ ΚΑΙ Η ΝΕΡΑΪΔΑ ▶

ΙΑΝ φοράν κ' ἔνα καιρό, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Νεράϊδων, ἔζουσε μία γρηγούλα, ποῦ κατοικοῦσε μέσα σὲ μιὰ μποτίλλικ τοῦ ξειδιοῦ. Εἶχε μίαν μικροσκοπικήσκαλα ποῦ ἀνεβοκατέβαινε, τὰ δὲ μοναδικὰ ἐπιπλά της ἦσαν ἔνα κρεβάτι, μία καρέκλα καὶ ἔνα τηγάνι.

Μίαν ήμέραν ἐκεῖ ποῦ ἔκαμψε περίπατον εἰς τὸ δάσος, εἶδε ἔνα μικρὸ φωράκι 'στην ἄκρα μιᾶς δεξαμενῆς. Ἡταν σχεδὸν νεκρόν. Η γρηγούλα τὸ ἐσήκωσε καὶ τὸ ἔρριψε 'στη δεξαμενή. Τὸ νερὸ ἀμέσως ἤρχισε νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ καὶ μία ώραία Νεράϊδη παρουσιάσθη ἐνώπιόν της.

— "Ημην τὸ φωράκι, ποῦ ἔρριψες 'στὸ νερό, καλή μου γραία, εἶπε. Ζήτησε τί θέλεις καὶ θὰ 'στὸ δώσω.

Η γρηγούλα ἐφοβήθη ἀλλ' ἡ Νεράϊδη τὴν ἐκύταξε μὲ τόσην συμπάθειαν, ὥστε κατώρθωσεν ν' ἀρθρώσῃ μὲ τρέμουσαν φωνήν:

— "Ω, ἀγαθή μου κυρία, καλή Νεράϊδη, κατοικῶ σὲ μιὰ μποτίλλια τοῦ ξειδιοῦ καὶ θὰ θίελα νὰ εἴχα ἔνα σπιτάκι.

— Πήγαινε καὶ θὰ τὸ εὔρης, ἀπήντησεν ἡ Νεράϊδη, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερό.

Η γρηγούλα ἐτρέξε μετὰ σπουδῆς καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς μποτίλλιας εύρηκε ἔνα καταπράσινο σπιτάκι

Τόσον ἦτο εὐχαριστημένη, ὥστε ἐπέρασε ὅλην τὴν ἔδυροάδα διευθετοῦσα τὰ ἐπιπλα. 'Αλλ' ἐφάνετο ἀδειο, διότι τὴν κλίνην τὴν εἶχε εἰς τὸ ἔνα δωμάτιον, τὴν καρέκλαν εἰς τὸ ἄλλο καὶ τὸ τηγάνι εἰς τὸ μαγειρεῖον.

'Εσκέφθη, ἔαν ἡ ώραία καὶ ἀγαθὴ Νεράϊδα δὲν θὰ τῆς ἔδιδε καὶ ἄλλα πράγματα νὰ ἐπιπλώσῃ τὸ σπιτάκι. 'Επῆγε εἰς τὴν δεξαμενήν καὶ ἐφώναξε μὲ γλυκεῖαν φωνήν:

— Νεράϊδα! Νεράϊδα!

— Τὸ νερὸ ἤρχισε νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ νὰ κοχλάζῃ, νὰ κοχλάζῃ καὶ ἡ Νεράϊδη παρουσιάσθη.

— Λοιπόν, καλή γρηγούλα, τί θέλεις; ήρώτησε.

— "Ω, καλή μου Νεράϊδη, τὸ σπιτάκι μου είναι ώραιο, δὲν θὰ μου δώσῃς ὅμιας μερικά τριπέζακια, μερικές καρέκλες καὶ τίποτε μικρά ντουλαπάκια γιὰ τὰ πράγματά μου;

— Πήγαινε καὶ θὰ τὰ εὔρης, ἀπήντησεν ἡ Νεράϊδη καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερό.

Η γρηγούλα ἐγύρισε τρεχάτη σπίτι καὶ ὅπως τῆς ἐλέγει εἴπει ἡ Νεράϊδη, τὸ σπιτάκι της ἦτο γεμάτο ἀπὸ ώραια ἐπιπλα.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ γρηγούλα ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῇ καὶ κάτι ἄλλο — ἔνα ἀμαξάκι, γιὰ νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν ἀγοράν.

Διητυθύνθη πάλιν εἰς τὴν δεξαμενήν καὶ χωρίς κκνένα φόβον αὐτὴν τὴν φοράν ἐφώναξε θαρραλέως.

— Νεράϊδα! Νεράϊδα!

Τὸ νερὸ πάλιν ἐκόχλασεν, ἐκόχλασε καὶ παρουσιάσθη ἡ Νεράϊδη.

— Λοιπόν καλή γρηγούλα, τί θέλεις πάλιν;

— "Ω, Νεράϊδη, δῶσέ μου ἔνα ἀμαξάκι καὶ ἔνα ἀλογάκι, γιὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὴν ἀγοράν.

— Πήγαινε καὶ θὰ τὸ εὔρης. Πρόσεξε ὅμιας νὰ μὴν είσαι ἐνοχλητικὴ καὶ ἀκόρεστος, παρετήρησεν ἡ Νεράϊδη μὲ σοβαρὸν ύφος καὶ ἐξηφνίσθη.

Η γρηγούλα ἐφοβήθη πρὸς στιγμήν, ἀλλ'

άναθαρρήσασα ἔσπευσε σπίτι και εύρε πρό τῆς θύρας ἑνα κορψότατό ἀμαξάκι και ἔνα ψχρὶ ἀλογάκι.

Τόσον ἔχάρη, ώστε ἐπὶ μίαν διάκληρον ἔθδομάδα ἔμεινεν εὐχαριστημένη.

Κατόπιν ὅμως ἤρχισε νὰ ἐπιθυμῇ και κάτι αλλο.

— 'Εὰν ἡ Νεράϊδα, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτήν, ήμπορῇ νὰ δώσῃ διτιδήποτε, θὰ τῆς ζητοῦσα μίαν ύπηρέτριαν, μεταξωτὰ φορέματα και χρήματα.

Τοιαῦτα ἀναλογιζομένη, ἔτρεξε μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν δεξιχμενήν και ἐφώναξε μὲ δυνατήν ἐπιτακτικήν φωνήν:

— Νεράϊδα ! Νεράϊδα !

Τὸ νερὸν ἥρχισε πάλι νὰ κοχλαζῇ, νὰ κοχλαζῇ, ἐκ τοῦ ὄποιου ἐξῆλθε συνωφρωμένη ἡ Νεράϊδα και ἥρωτησε:

— Λοιπόν, γρηοῦλα, τι θέλεις πάλιν;

— "Ω! ἀγαπητή μου καλὴ Νεράϊδα, θὰ μου δώσης μίαν ύπηρέτριαν, μερικὰ μεταξωτὰ φορέματα και χρήματα.

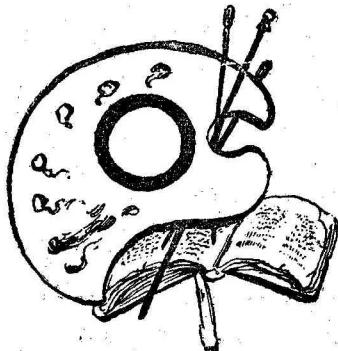
— Τί; ἀνέκραξεν ἡ Νεράϊδα Δὲν εὐχαριστήθης μὲ δσα σου ἔδωσα ἔως τώρα ; Πήγαινε εἰς τὸ μπουκάλι τοῦ ξειδιοῦ, εἴπε και ἐξηρχανίσθη, διὰ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ποτὲ πλέον.

"Οταν ἡ γρηοῦλα ἐγύρισε, τὸ σπιτάκι εἶχεν ἐξαφανισθῆναι και εἰς τὴν θέσιν του εὑρίσκετο ἡ μποτίλλια τοῦ ξειδιοῦ !

KITTY EVERETT

→ THEOBALD CHARTRAN ←

ΕΞΟΧΟΣ ζωγράφος Théobald Chartran ἐτελεύτησεν ἐν ἡλικίᾳ, ἥτις ὑπέσχετο μακρὰν ἔτι σειρὰν ὠρῶν ἔργων. Νεαρώτατος ἤρξατο τοῦ σταδίου και τὸ ἔργον του, διὰ ταχέως ἐγένετο ὀνομαστόν, ύπηρξεν ἀξιοσημίωτον.

Ἡτο θελκτικὸς ἴπποτης.

Περιποιητικὸς, χαρίεις, πνευματώδης, ὑψηλὸς ἀξιοπρεπῆς, εὐγενῆς ὁ Théobald Chartran, ἐκ τοῦ διαμερίσματος Franc - Comiè καταγόμενος, υἱὸς ἀξιωματικοῦ, ἔγγονος στρατιώτου, κατά τὴν γενέτητά του ὑπῆρξεν δι τούπος θαυμαστοῦ και προθύμου βοηθοῦ τῶν συναδέλφων του, ἐν δὲ τῇ ὠρίμῳ ἡλικίᾳ ὁ μᾶλλον ἔκτροπος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡγαπάτο πορ' ὄλων εἶλκε και συνεκράτει. Μόλις ἐγγωρίζετο τις μετ' αὐτοῦ και ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἥδη ἐξφεύγαμένον μετ' αὐτοῦ. Ἐσκόρπικε γύρω του φίλτρα συμπαθείας.

Γεννηθεὶς ἐν Besançon τῷ 1849, διεκρίθη ὡς ζωγράφος ἐξ αὐτοῦ τοῦ λυκείου. Φθάσας δ' ὑστερὸν ἐν Παρισίοις, ἀντὶ γὰ διευθυνθῆ πρὸς τὴν Νομικὴν σχολὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν τῶν Καλῶν Τεχνῶν, ἐν ἥ ἐξελέξατο ὡς διδάσκαλον τὸν κομψότερον και θελκτικώτερον ὄλων, τὸν Cabanel, ὃν και δὲν ἔβράδυνε νὰ μιμηθῇ.

Τῷ 1877 ἔλαβε τὸ μέγα βραβεῖον τῆς Ρώμης. Ὁ μέγας πίνακας του, ὁ παριστάνων «τὸ σῶμα του Mgr. Darboy ἐκτεθειμένον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρι-

σίων», η «Ιωάννα Δ' Ἀρχ» (1874), η «Νέα Ἀργεία κόρη ἐπὶ τοῦ τάφου του Ἀγαμέμνονος» (1875), «τὸ μαρτύριον τοῦ ἀγίου Saturnin» (1878), τὸν κατέστησαν πασίγνωστον διὰ τὸ τελευταῖον μάλιστα ἔλαβεν ἐν τρίτον μεταλλιον τοῦ Salon de Paris.

Ἐκ Ρώμης ἀπέστειλε μεταξὺ ἄλλων ἔργων εἰς Παρισίους τὸ «Ἡ λαμπάς», ὅπερ ἔτυχε (1881) τοῦ δευτέρου μεταλλίου. Τὴν δὲ «ὅπτασίαν τοῦ Ἀγίου Φραγκίσκου ἀ' Assise» οἱ πλεῖστοι θεωροῦσιν ὡς τὸ ἀριστούργημά του.

Πρὸς στιγμὴν ἐπιστεύθη διὰ ὁ Chartran θὰ ἀνεγένη να τὴν ἐκκλησιαστικὴν τέχνην, ἀλλ' ὁ κόσμος, ὁ κύκλος, μεθ' οὐ συνανεστρέφετο μετὰ τὸν κάματον τῆς ἡμέρας, ἀνέδειξεν αὐτὸν ὡς τὸν κατ' ἐξοχὴν προσωπογράφον τῶν προσωπικοτήτων, ἐκάστη τῶν ὄποιων ἀποτελεῖ ἥδη και ἐν ιστορικὸν μνημεῖον τῶν χρόνων μας.

Ἡρξατο διὰ τῆς προσωπογραφίας τῆς δος Reichenberg (1884), ἥτις ὑπῆρξεν ἀξιοσημέωτος. Ή τοῦ Mounet-Sully ὡς Αὐλέτου (1887) δὲν προσέθηκεν δλιγωτέραν δόξαν εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ἐξηκολούθησε δὲ τὴν σειρὰν ταύτην τῶν μεγάλων συγχρόνων, ἐν ἥ ἀντιπαρέρχονται Λέων ὁ ΙΙ', ζωγράφον ἐντύπωσιν εμποιήσας (1292), ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας Carno (1794), ὁ Ιατρὸς Robin, ὁ M. Laze, τότε διευθυντής τῆς ἀστυγομίας, ἡ κ. Σάρρα Βερνάρ, ἡ κ. Μάρθα Branda, ἡ κ. Calvē ὡς Κάρμεν (1899). Κατά τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἐτῇ προσέθηκε τὰς γενικῶς ἐκτιμηθείσας προσωπογραφίας τῆς Κας Roosevelt, συζύγου τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν, τῆς δος Alice Roosevelt, και τῆς κομήστης Μαυρεον.

Αἱ τῆς οἰκογενείας Roosevelt ἐγένοντο ἐν Ἀμερικῇ, ἐν αὐτῷ τῷ Λευκῷ Οίκῳ.

Ἄπο δεκατίας ὁ Chartran διήρχετο πέντε ἔως ἕξ μῆνας κατ' ἔτος ἐν τῷ ἐν Νέα Γρίφρη ἔργα-